

zrazil s pomočjo svojih trabantov, kateri so nam vsem dobro znani, na županski stolec. Čujte pa kmeti, volilci in davkopllačevalci, kaj se godi na tistem za vašim hrbtom. Govorilo se je: „Da bi le vsaj eno perijodo dobili večino v naši občini, potem jim jo zopet prepustimo!“ Verjamemo, da bi v tej perijodi, katere se nimate, nam nakupičili ogromno novih davkov in stroškov, katere bi še mogli naši otroci za nami s krvavimi žulji plačevati, ter bi se s težkim srcem spominjali pradedov. Zvedeli smo tudi: Organista nam hočejo vriniti za vedno na hrbet, kot pijavko, baje ga potem nameravajo nastaviti stalno s 600 K (šest sto kron) letne plače in še mu na vrh temu določiti penzijo. Občinsko ubogo hišo, katera se bode v kratkem na dražbo prodajala, denar pa vložil za uboge — mislijo na občinske stroške kupiti, ter za svojo porabo imeti. Stala bode čez 3000 kron. Torej tudi te stroške bi nam radi vrinili. Še druge stroške, o katerih bodedo drugokrat govorili, bi nam radi napravili, ako dobijo večino v občini. Treba je torej resno pomisliti vsakomur, komur od da svoj glas na dan volitve. Sedaj še je čas — potem bode prepozno, kajti po toči zvoniti je zastoj. — Tudi je eden izmed znanih agitatorjev rekel: „Jaz pridem gotovo v odbor, in potem bode tako, kakor bodedom jaz rekel — kar so naši pradedje zamudili, moramo mi popraviti“. — Tako torej, že sedaj prežite na plen, kakor v srednjem veku hlapci roparskih vitezov, ki so napadali mimoidoče potnike ter jih ropali vsega imetja, pa ne vemo, če ne delate računa brez gospodarja.

Komaj in komaj smo poplačali stare dolge in stroške, da so se sedaj občinske doklade znižale od 90%, na 35%, pa biradi ta občinski odbor ovrgli ter nam potem nakupičili take ogromne stroške. — Torej kakor vidite, tukaj se ne gre za nikako politično stvar in za nikakoršne narodne stranke najmanj pa za vero — ampak samo — davkopllačevalci, za vaš šep! Trosijo se laži in meče se vam pesek v oči, a ne dajte se preslepit, bodite oprezni in se varujte tistih, ki hodijo okoli v ovčji obleki, zmotraj pa so divji volkovi.

Radovedni smo pa tudi na g. Claricija kot oskrbnika velenjenega preblagega gospoda kneza Windischgrätz, ako se bode tudi sedaj udeležil te volitve, napram tem raznim stroškom v smislu njegove izjave, katero je dal svoječasno v „Grazer-Tagblattu“; „Udeležil sem se volitve v Žičah samo „aus Wirtschaftsgründen“ (gospodarskih vzrokov). Pa za temi „Wirtschaftsgründen“ sind andere Gründe — kaj ne gosp. Clarici in Erglez?

Kmetje, volilci! Komandirati se ne pustimo od nikogar. Zato hočemo sami v lastni hiši gospodariti. Volimo torej soglasno naše kandidirate, ne pa one naših kmetskih nasprotnikov. Kmet za kmeta!

Novice.

Pobrež-St. Vid pri Ptuju. Napredna

zmaga je popolna. Naši kmetje so vrgli Tomba-

hovo bando na celi črti. Zmagali smo v

vseh treh razredih. V II. razredu smo do-

bili 24 glasov, prvaški nasprotniki pa le 8.

V I. razredu pa so bili naši možje ednoglasno

z vsemi oddanimi 10. glasovi izvoljeni.

Živeli volilci!

Iz Spodnje-Stajerskega.

„Narodni dnevnik“ pač ne vè, kaj bi v teh vročih dneh kislih kumaric načelkaril. Zato objavlja zdaj neprenehoma članke pod naslovom „Hribar in Orni“. V teh člankih se poteguje z naravnost gnusnim klečeplaztom pred Hribarjem za tega potrditev. Ti smešni in podli članki seveda niso imeli nobenega vpliva na vladino odločitev, kajti oslovski glas ne grè v nebеса in Hribar vkljub temu ni bil potrjen. V svojih nizkih člankih pa pogreva „Narodni dnevnik“ tudi vse impertinence, vse laži in vso obrekovanje, ki so je spravile razne iz našega uredništva v un vrzene osebe v svet. Vse laži, ki so se tekot let proti g. Jos. Orni objavile, prinaša zdaj „Narodni dnevnik“. Falot pravzaprav ne zasluži odgovora. Ali vendar mu bodedo v kratkem tako brezobzirno posvetili, da si bode zapomnil, kdaj je čast kradel. Mi vemo prav dobro, katera denuncijantovska duša čepi za temi članki. Sicer pa za danes le zahtevamo, da se naj avtor omenjenih člankov oglasi, ako ima le toliko poštenja v sebi, kolikor imajo Spindlerjeve pesni poezije v sebi. To gotovo ni veliko. Torej v un z imenom, da se te more za ušesa pred sodnijo potegniti. Sicer pa vemo, da bode falot skrivno naprej streljal. In ako se Spindlerja toži, potem napravi takoj „častno izjavo“. O stvari še govorimo!

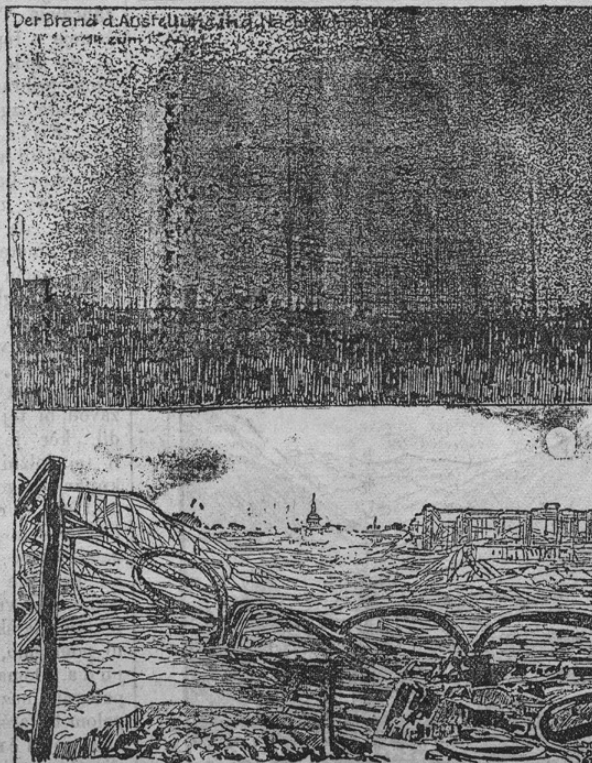
Figas v žepu. Naš prijatelj Tebničmar nam piše: Avstrijski naš cesar je znan kot izredno pogumen mož. To je dokazal že kot mla-

deniški vojvoda, ko je na krvavem bojišču smrti v obraz gledal. Mi ta pogum razumemo. Čudno se nam pa vendar zdi, da se naš cesar ni vstrašil — celjskega „Narodnega dnevnika“. Par tednov sem se je menda pri urednikih tega lista „pamet skrila v krtove luknje“. „Narodni dnevnik“ divja in besni, da gledajo zdravniki že po prisilni srjaci. Temu drugače tako vodenemu listu, katerega čitanje je pri gotovih boleznih veliko bolj priporočati nego grenko sol ali „muterbleterje“, ne grè v glavo, da naš cesar ni hotel ljubljanskega Ivana Hribar potrditi za župana. „Narodni dnevnik“ je pisal članek za člankom in uredniku je tekel krvavi znoj raz čela. „Hribarja se mora potrditi“ je kričal in mislil, da se ga bode cesar na Dunaju zbal in da bo takoj tekel po gosje pero ter podpisal Hribarjevo potrjenje. Ali čudom čuda, cesar se Lojzeta Spindler ne boji. Morda celo njegovega lista ne čita. In cesar ni potrdil Hribarja. Spindler in drugi uredniki „Narodnega dnevnika“ pa stiskajo zdaj figo v žepu. Čujemo, da hočeta Spindler in Lesničar celo na Srbsko odpotovati. Tam ju bodejo gotovo bolj vpoštevali. Kralj Peter se bode takih možičev gotovo bal in ju bode vbojal. Pri nas pa nimata sreče . . .

V Pragerhofu pričela je prvaška gonja v zadnjem času z neverjetno predrznostjo nastopati. Gotovi ljudje se menda samo zato po železnici vozijo, da v težki službi izmučene uradnike in železničarje psujejo ter nadlegujejo. Prve škandale je povzročil znani pretepač in mašetar Jeza iz Ptuja. Zdaj pa ga nekateri „boljši“ Slovenci že v surovosti prekašajo. Dokaz temu sledeči slučaj, ki se je izvršil predpreteklo sredo na postaji v Pragerhofu. Prišla je tja družina Reich. Oče je nadučitelj v Št. Janžu dr. p. Z njim sta bila navzoča tudi dva sina, od katerih je prvi profesor na gimnaziji v Mostarju, drugi pa uradnik banke „Slavije“ in rezervni častnik. Obadva sta seveda do kosti zagrižena prvaka. Stopila sta k blagajni in zahtevala v slovenskem jeziku vozne listke. Uradnik jima je ustregel, v kolikor ju je razumel. Neke besedo pa ni razumel in je vsled tega trafikantinja gospo Novak prosil, naj mu po nemško pove. Gospa je pa odgovorila, da znata gospoda itak dobro nemško. Vsled tega ji je eden Reichovih fantov v nemškem jeziku klofuto ponudil. Pač lepo za rezervne oficirje in c. k. profesorje, da hočejo ženske pretepativati! Vkljub temu, da se jima je karto dalo, šel je bančni uradnik Reich v pisarno in zahteval pritožno knjigo od uradnika g. Balder, to pa zopet nalašč v slovenskem jeziku, katerega uradnik ne razume. Reich je pričel potem skakati in divjati kakor pijana baraba. Ko so ga opozorili, da naj se dostojno vede, udaril je uradnika z vso močjo v obraz. Zdaj so ga seveda železničarji prijeli in poklicali orožnika. Take lopovščine delajo prvaški hujskači nalašč, samo da bi uradnikom službo otežkočili. Opozarjamo železniško oblast, naj strogo pazi, da se takim falotskim napadom enkrat za vselej konec napravi. Oče Reich naj se sramuje za svoje sinove. Opozarjamo pa tudi zlasti oblast v Mostaru na hujskajočega profesorja Reicha. Enkrat mora biti temu nesramnemu izzivanju srbskih prijateljev in panslavističnih hujskačev konec!

Fazarinci v celjski okolici so zelo hudi na našega urednika K. Linhart, kèr se je ta upal brez njih dovoljenja na volilnem shodu v Celju govoriti. V „Narodnem dnevniku“ je bilo celo čitati, da bodejo ti prvaški „Fazarinci“ in „Sameci“ našega urednika tožili, kèr jim je ta baje očital, da so obogateli na občinske stroške. Hm, hm, kolikor nam je znano, je Linhart v resnici trdil, da Fazarinc, Samec in še nekaj ednakih „narodnjakov“ pri občini prav lepe „kšefte“ delajo, da se jim vse dovoli, da so vedno na „komisijonah“, da smejo imeti gostilne vedno „čez uro“ odprte in vživajo veliko milost pisarja Perca. Vse to je menda g. Linhart dejal in vse to je — resnica! Zato naš urednik pač hladnokrvno pričakuje tožbo Fazarincev. Dosedaj pa še nič ne vè o tej tožbi. Mislimo, da se je „Narodni dnevnik“ prav debelo zlagal, kakor je to že njegova navada in da se Fazarinci sploh ne upajo tožiti, kèr se bojijo, da bi se jim pred sodnijo naravnost gorostasne stvari dokazale. Srce jim je padlo v hlače, predno so prišli k sodniji . . .

znamenite razstave leži zdaj v plamenih. Prva naša slika (stran 2) kaže glavna poslopja razstave pred požarom. Zgoraj vidimo (od leve strani proti desni) najprve krasno palačo mesta Brüssel, potem restavracijo „Chien vert“, v kateri je požar nastal, nadalje velezanimivi francosko-afričanski paviljon. Spodaj pa je na levem glavno poslopje razstave, na desnem pa italijanski paviljon. Vsa ta poslopja in z njimi še stotero drugih je ogenj seveda popolnoma uničil. Druga slika (stran 3) pa nam kaže grozne posledice požara samega. Zgoraj vidimo ogenj, kakor ga je bilo opazovati v noči od 14. na 15. avgusta. Spodaj pa je naslikan pogled na razvaline od ognja uničenih poslopj. Požar v tej razstavi je pač eden največjih, kar jih pozna zgodovina. Prav čudeti se je, da ni pri tem velikanskem požaru nikdo svoje življenje izgubil.

Die Brandstätte der Brüsseler Weltausstellung.

Ali si se že na „Štajerčevi“ kmetski koledar za leto 1911 naročil?

